

ادیب نطنزی

دکتر علینقی منزوی

[دانشنامه‌ی ایران و اسلام (مجموعه‌ی مقالات)، تهران، انتشارات علمی و فرهنگی، 1370خ، الف: 10: ج11، ص 1427]

ادیب نطنزی:

بدیع الزمان ابوعبدالله حسین پسر ابراهیم نطنزی عراقی متوفی 497هـ. ([انساب] سمعانی، حرف نون) یا جمادی الثانی 499 ([بغیه الوعاه] سیوطی، چاپ مصر، 231). وی به دو زبان پارسی و تازی شعر می‌سرود و از این روی به «ذواللسانین» و «ذوالبیانین» ملقب بوده است. او راست [المرقاه] در لغت تازی به پارسی که در تهران 1346 بکوشش دکتر جعفر سجادی، بنیاد فرهنگ ایران، چاپ شده است و [الخلاص] یا [دستور اللغه]. ادیب در مقدمه‌ی کتاب آن را [الخلاص] نامیده و عبارت «دستور اللغه» را در توصیف آن آورده و کتاب بدان شهرت یافته است. این کتاب اضافه بر دستور زبان عربی بسیار از مسایل دستور زبان فارسی را در بر دارد و تا کنون چاپ نشده است.

مراجع:

دکترعلینقی منزوی، [فهرست کتابخانه‌ی مرکزی دانشگاه تهران]، دوم، 91-388، [فرهنگ نامه‌های عربی به فارسی]، 27-19؛ آقابزرگ تهرانی [الذریعه]، هفتم، 208، هشتم، 165، نهم، 131.
دکتر علینقی منزوی